

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. március 25.
(nagypéntek)**

Földvári Tibor

AKI ÁLTAL MEGBÉKÉLTETTE MAGÁT ISTEN

Énekek: 341,1. 3.; 630; 266,1-2.; 230; 340,7-8.

Lekció: Máté 27,45-53

Alapige: Kolossé 1,18-23

És Ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenben Ő legyen az első; mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség; és hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békeséget szerezvén az Ő keresztyének vére által; Ő általa mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben. Titeket is, kik hajdan elidegenültek és ellenségek valátok gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmek miatt, most mégis megbékéltetett. Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állasson titeket Ő maga elé: ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az evangéliom reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt; amelynek lettem én, Pál, szolgájává.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, imádunk téged azért a csodáért, amelyet végbevittél Jézus Krisztus feláldozásával. Köszönjük, Urunk, hogy őt ítélted, őt hagytad el azért, hogy nekünk kegyelmet, bűnbocsánatot adjál. Magasztalunk ezért a szerelemért. Köszönjük, hogy ebben mutattad meg, Jézus Krisztusban mutattad meg, milyen a te isteni szereteted.

Bocsásd meg, kérünk, amikor nem ilyenek láttunk vagy látunk. Bocsásd meg, ha haragudtunk rád, téged vádoltunk. Bocsásd meg, Urunk, hogy ha követőidként, gyermekeidként sem akartunk engedelmeskedni, mert nem akartuk azt az új életet élni,

AKI ÁLTAL MEGBÉKÉLTETTE MAGÁT ISTEN

amire megszabadítottál az Úr Jézus halála és feltámadása által. Valóban, Urunk, az énekekben is megvallottuk, ami kín és ütés érte az Úr Jézust, értünk is történt. De köszönjük, Urunk, hogy éppen ebben van a kegyelem, hogy értünk halt meg a Megváltó.

Könyörülj meg azokon, akik ezt még nem tudják mégsem személyesen elmondani, ezért nincs békességük, ezért nincs békesség a családban sem, nem tud helyreállni az életük. Szabadítsd meg őket, ahogy bennünket is, Urunk.

És szabadíts fel bennünket – ha ez szükséges – most minden kételkedéstől, keserűségtől. Add, Urunk, hogy nagypénteknek az örömhíre, az evangéliuma ragadjon most meg bennünket, hadd láthassunk téged, láthassuk a Megtartót, az Úr Jézust Szentlelked és ígéd által.

Hirdettesd a te ígédet, Atyánk, az Úr Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Ha már láttuk és talán olvastuk is húsvéti ünnepünk *Áldás, békesség!* Hírlevelét, ennek az első oldalán egy nagyon szép kép igei üzenettel akarja hirdetni, hogy kicsoda az Úr, mi történt nagypénteken, mi történt húsvétkor, az ő feltámadásakor. Egy sziklán álló üres keresztet látunk. Azért üres, mert Jézus már nincs a kereszten, hiszen nagypéntek nekünk nem szomorú ünnep, mi nem temetni jövünk a templomba és egy sírhelyhez, hogy gyászoljuk Jézust, hanem emlékezni jövünk arra, ami megtörtént, ami a jelenben is hat az életünkre és a jövőt is meghatározza. Ahogy énekeltük is, győzött az Úr Jézus, győzött a kereszt. Ez a kép azért beszédes nekem, mert egy kis ösvény vezet ott a kereszt felé vagy lehet, hogy a kereszt mellett, hogy ha megy tovább az út.

Olyan nyugodt a kép, kedves. Lehet azért, mert nincs rajta egy ember sem. Mert ha lenne rajta, nem tudom, hogy milyen embereket kellett volna oda a képre tenni. Hogyha a mai világ, mostani hírek, média dolgaiból indulunk ki, akkor ma is nagyon zaklatott a világ, ma is jellemző, hogy a vallásosak és az egyháziak is meg a világiak is sok mindent tesznek, ami annyi békétlenséget jelent. Nemcsak az egymással való kapcsolatban, hanem még az Istennel való kapcsolatban is. Vágyakozik a hívő ember is ilyenkor arra, hogy bárcsak egy csendes, nyugodt hely lenne, talán még a gyülekezettől is mentesen vagy a lelki vezetőinktől, a lekipásztoroktól távol, mert még ők is úgy felfingerelnek, annyira rossz még az Isten népe között is lenni, olyan békétlen minden, és egy csendes kis ösvényen menni a kereszt felé és ott csendesen el lenni békességben Istennel meg magamban.

Az evangélium pedig pontosan az ellenkezőjét hirdeti. Hogyha ott az Úr valakinek az életében, tudja, hogy kicsoda az Úr, kicsoda Jézus és mit tett – viszont az igei üzenetben: mit is tett a mennyei Atya az egyszülött Fiúval, miben látszik Jézus Krisztus, a kereszten meghalt, de dicsőségesen feltámadott Megváltó személye, munkája nagysága éppen abban, amit általa végzett el Isten –, akkor derül ki, hogy kinek is van az életében valóban személyes kapcsolata ezzel az Úrral. Kinek az életében lehet békesség Istennel és békesség egymással. S ha nem is tudunk elmenni, elcsendesedni egy kis erdei ösvényen minden bajtól távol, ami a világban van, lehet, hogy éppen benne vagyunk – ha felelősek vagyunk, a magunk helyén lehet, hogy befolyásolni tudjuk a világi dolgokat, eseményeket, a magunk kicsi életében vagy nagyobb dolgokra gondolva – és mégis békesség Istennel, békesség egymással és még a békétlenség, háborúság között is úgy élünk, mint akik ezt az Urat képviseljük.

Nagyon nagy békétlenség volt, forrongás az Úr Jézus kereszthalálakor. Emlékszünk, hogy az emberek hogyan viszonyultak Jézushoz, mit tettek vele. Most azonban az igei üzenetben a hangsúly azon lesz: mit tett az Isten, ő hogyan viszonyult Jézushoz, aki ott a kereszten függött; és pontosan ezért mit tett, mit tesz és mit készül tenni az Isten azokkal a bűnösökkel, akikért tette, amit tett Jézussal, Jézuson. Mit is jelent számunkra az, hogy Isten Krisztusban békéltetett meg magával mindent – és hallottuk –, titeket is.

Mikor a férfiakkal voltunk Neszmélyen csendeshétvégén, olyan jó volt ennek a levélnek az üzenetét így megragadni, hogy Krisztus mindenek felett. Azóta is bennem él ez a mondat, ami a Chambers lelki könyvnek a címe is, *Krisztus mindenek felett*. Kinek látod, kinek tartod Jézust? Ez annak a kérdése, és annak a függvénye, hogy látod-e az Istent, hogy ő kinek tartotta, látta, mit tett vele, hogyan viszonyult hozzá és ezért tehozzád. Megnézzük ezért a nagypénteki passiótörténet leírása üzenetében is és a Kolossé levél alapján, mit is jelent ez, hogy Krisztus által megbékéltetett mindent magával az Isten. És ez mit is jelent a gyakorlati életben ma, itt és most nekünk.

Az Úr Jézus Krisztus nagyságát – ha végigolvastam volna az 1. részt itt a Kolossé levélből – először abban ragyogtatta föl, hogy ő örökkévaló Isten, a Szentháromság titka, és azon belül is minősítetten teremtő Isten, teremtő Úr, aki által és akire nézve minden teremtetett. A gond ott van, hogy igen, ő teremtő, de a nagypénteki eseményekben is mit látunk? A bűneset óta mi jellemző? A bűnös embernek nem kell ez a Jézus, ez a Messiás, ez az Isten. Nem csak nélküle, hanem ellene van. Nagypénteken a vezetők, egyházi és világi vezetők, a tömeg, maguk a latrok is. Kezdetben mind a két lator – ez előzi meg a felolvasott igeszakaszt – gyalázza, szidalmazza az Úr Jézust. És az a szörnyű, hogy még a tanítványok is hogy viszonyulnak hozzá: Júdás elárulta, Péter megtagadta, a többiek otthagyták János kivételével.

Ilyen még a tanítvány is, ha nincs megváltás, ha nincs Megváltó, ha nem bízunk benne. Ilyen a bűnös ember. És mégsem ők vesznek el, nem miattuk van a sötétség, ami az ítéletet jelképezi déli 12 órától délután 3 óra körül. A sötétség mindig azt hirdette az Ószövetségben: valakit vagy valakiket ítél az Úr, az Isten. És nem miattuk, a bűnösök miatt van, ugyanis az átokhalál – a kereszthalál átkozott halál – Jézuson, az Isten ítélő haragja a Megváltón. Nem Péternek kellett mondani, hogy „Én Istene, miért hagytál el engemet?”, hanem az Úr Jézusnak. „Eli, Eli, lama sabaktáni?” Azért valami nincs rendben! Nagypéntek szomorú ünnep lenne, hogyha azt olvasnánk, hogy Péter vagy a latrok vannak ott a Jézus keresztyén.

A Kolossé levélben bemutatja az apostol, Isten Lelke általa, hogy micsoda mély szeretetközösség van a Szentháromság Istenei között – most hadd mondjam így egyszerűen – az Atya és a Fiú között. Így van a 19. versben: „mert tetszett, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség”. Tetszett az Atyának, tetszett az Istennek – lehetne odatenni. De így önmagában ez, hogy „mert tetszett, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség”, azt hirdeti, hogy kicsoda az Úr, kicsoda Jézus Krisztus, a Megváltó, ha ő Isten. Márpedig az! De itt most minősítetten a megváltásra nézve, nem csak a teremtésre, hanem a mi megváltásunkra nézve is. A Messiásfiú, a Krisztus, aki előbb volt mindennél, aki az egyház feje – és lehetne sorolni ezeket a jellemzőket – én most a hangsúlyt arra akarom tenni, hogy „mert tetszett”.

Az a gondolat van itt, az a kifejezés, ami előjön többször az evangéliumi történetekben, mikor az Atya gyönyörködik a Fiúban. A megkereszteltetésekor, a megdicső-

AKI ÁLTAL MEGBÉKÉLTETTE MAGÁT ISTEN

ülés hegyén – „Te vagy az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” De János evangéliuma 12. részében is, amikor görögök jönnek, tehát nem zsidók, Izrael népéhez tartozók, hanem görögök, a pogányok jönnek, hogy találkozzanak Jézussal. És abban a történetben olvassuk, hogy most Jézus föltegye a kérdést, hogy elkerülje a megváltó művet? Majd azt mondja a Fiú: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!” És hangzik: „Megdicsőítettem és újra megdicsőítem.”

Nemcsak az Atya szereti a Fiút, hanem a Fiú is nagyon az Atyát. Látjuk abban, ahogyan imádkozik hozzá. Most azt kell kiemelni, hogy a búszübeszédeiben ott nagycsütörtök eset mondta nekik, hogy mindnyájan elhagytok engem, de az Atya velem van. És még a kereszten is látjuk, hogy imádkozik. Lukácsnál olvassuk: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit tesznek!” Látjuk, hogy itt a megváltás titka az Atya és a Fiú szeretetkapcsolatában.

És mi történik? Miről ír a folytatásban itt a Kolossé levél? „Mert tetszett, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség; és hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztyének vére által.” Ez azért rettenetes így, hogy ez a szeretetkapcsolat az Atya és a Fiú között öröktől fogva a mi megváltásunkra nézve itt a földi életét élő Istenember számára is az Atyával való kapcsolatában is, mégis ki kell mondania a kereszten, hogy „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Tehát nem is az emberek miatt szenved igazán a Megváltó? Most újra ide kell gondolnunk és ide kell idéznünk, hogy nem az emberek miatt kellett Jézusnak a Gecsemáné kertben harcolni imádságban – erről is olvashattunk. Mert nem a szidalomtól, az ütésektől gondolta ő a mentesítést, hanem az ítélet poharától. „Abbá, Atya! Neked minden lehetséges, ha lehet, múljék el a pohár, mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.”

A Kolossé levél azt a titkot írja le, hogy Isten az ő Egyszülöttjét adta azért, hogy engesztelő áldozat legyen és így megbékél az Isten haragja a bűnös miatt, a bűn miatt. Nem a bűnöst kell örökre elítélnie, elkárhoztatnia, hanem Jézus Krisztus vállalja ott a kereszten vére által. Az ószövetségi engesztelő áldozat, békéltető áldozati szertartási kultusz mind mutatott erre előre. Nem a bűnösnek, a bűnös izraeli családnak kellett elvesznie, hanem az állat pusztult. Csak Jézus esetében az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit – és itt minden beteljesedett. A szeretett Fiút akarta engesztelő áldozatul. Mivel Isten Báránya pusztult, meghalt – nem csak fizikailag, de a szó lelki értelmében is –, ezért megbékélt az Isten, nem haragszik, kiengesztelődött. Ahogyan a János 1. levelében is mondja ott a 4. rész 10. versében, hogy: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.”

Ezért mondja azt az Írás János evangéliumában az 1. részben szintén Jézus nagyságát kiemelve: „mert az ő teljességéből vettünk kegyelmet is kegyelemért”. Ugyanis az Isten nem nagyvonalú, hanem kegyelmes, amikor a szeretett Fiút engesztelő áldozatul adja, hogy így megbékéltesse magával a bűnöst és ezt az egész világot. Mert mit is érzett az Atya? Az Atya-Fiú szeretközösségének az érzései – most mondjuk így ki a szeretet miatt –, mit érzett az Atya, mikor a Gecsemánében hallotta tehát az Úr Jézus imádságát: Atyám, neked mindent lehet, nem lehetnél nagyvonalú? Tedd túl magad az isteni haragodon és akkor bocsáss meg az embereknek is, meg akkor mégse csak nekem kellene az ítéletet elhordozni, mert azért ez rettenetes.

Vagy mit érzett a Fiú? Amikor azt olvassuk róla, hogy „engedelmes volt halálig, a keresztfá haláláig”, amikor ezt kellett kimondani, hogy „Én Istenem, én Istenem,

miért hagyta el engemet?” Jézus előtte soha nem mondta ezt, hogy miért, így az Istennel való kapcsolatánál. Itt az ő személye titka, nagysága, Krisztus mindenképp feltehető volt a megváltásban pontosan így látszik. És ezeket a jellemzőket az ige miatt is – hiszem, hogy Pál nem véletlenül írta le ezt a kolosséi gyülekezetnek, akiknek a nagy többsége pogányok voltak, nem is annyira ismerték az ószövetségi ígéretek, de aztán megismerhették persze ők is – Pál leírta, hogy láthassák, hogy mibe került az, hogy nem ti, hanem az egyszülött Fiú veszett el. Mibe kerül az, hogy békesség lehet Istennel?

Ha belegondolunk, sokaknak nem probléma, hogy Istennel nincs semmi kapcsolatuk. „Titeket is, kik hajdan elidegenültek és ellenségek voltatok, gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmek miatt.” Kezdetben nem hiányzik az Isten. Minden halad szépen: család is, munkahelyi sikerek, minden jó, minden szép. De hogyha valami beüt... Sokszor először csak az emberi kapcsolatokban jelentkezik a békétlenség, a házasságban, tényleg a családi életben vagy valami a munkahelyen vagy egyszerűen ami a világban történik – a mai információs technikák révén gyakorlatilag abban a pillanatban tudhatunk róla, amikor már megtörténik, láthatjuk is, elkezdünk zaklatottak lenni, mert milyen szörnyű a világ. – De addig, amíg valaki gyönyörködik, az egész lényét betölti a bűn, az Isten nélküliség bűnös volta vagy aztán ez kezd megjelenni már az emberi kapcsolataiban, akkor valami más már a jellemző. Kezdi az ember érezni, a bűnös ember, hogy nincs békesség. De ez még lehet, hogy mindig csak az emberi kapcsolatok.

Az ige továbbmegy: azért, mert nincs békesség Istennel. De nem is az a baj, hogy nekünk nincs vele, hanem hogy jaj, hogyha engem ér az Isten ítélő haragja jogosan és igazságosan. Mert vagy Jézuson van a bűnöd és a bűnöd büntetése vagy rajtad. Nyilván van az Isten haragja a mennyből az emberek minden hitetlenségével és hamisságával szemben. Az evangélium, nagypéntek örömhíre azt hirdeti, ezt az örömhírt, hogy Isten megbékélt, mert az ő Egyszülöttét adta.

Így mondta: titeket is megbékéltetett. Itt a személyességen van a hangsúly. Nem arról van tehát szó, hogy nekem kellene az Istent kibékítenem, amikor már érzem, hogy valami nincs rendben a vele való kapcsolatban, már kezdem sejteni, hogy mit kéne csinálni nekem, de nem arról van szó itt, hogy nekem kell bármit is csinálni. Az is fontos, hogy még csak arról sem – és nem ez a hangsúlyos itt a Kolossé levélben –, hogy a Fiúnak, Jézusnak mit kellett tenni azért, hogy. Hanem az Isten Lelke a hangsúlyt arra teszi, hogy mit tett az Isten a Fiú által és így felragyogtatva az Úr Jézus nagyságát. Mit tett az Isten, hogy megbékéljen. Isten haragja a bűnért, a bűnösért Jézuson, kegyelme, békessége, szeretete és pontosan emiatt egy teljesen új élet, boldog, szent és feddhetetlen – hallottuk itt – új élet a bűnösön. Titeket is. 23. versben mondja: „ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen”, azaz nem nektek kell bármit tenni, nektek elég hittel elfogadni és maradjatok meg ebben a hitben erősen.

Azért, már csak azért is, mert ez a békéltetés nem csak titeket érint, hanem – hallottuk – az egész világot földön, mennyen. „Hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztyének vére által; Ő általa mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben.” Itt pedig a kozmikus jelentősége, értelme az Úr Jézus váltságának, hogy mit tett Isten Jézus által, amikor megbékélt mennyen és földön. Nem volt az véletlen, hogy a Máté evangéliuma leírásában látjuk, Jézus kileheli lelkét, kibocsátá lelkét – egyébként ez is jelzi, hogy ő nem passzív halt meg, hanem nagyon is aktív volt, vállalta a halált, hiszen engesztelő áldozat

AKI ÁLTAL MEGBÉKÉLTETTE MAGÁT ISTEN

volt, ő ezt vállalta, mint egyszülött Fiú –, kilehetle lelkét, és utána jöttek ezek a kozmikus méretű jelek: megnyíltak a sírok, földrengés, feltámadtak az elhunyt szentek, majd Jézus feltámadása után meg is jelentek.

A sötétség mutatta az ítéletet. Az utóbbi három kozmikus jel Krisztus kereszthalála elvégeztetett volta miatt mutatta, hogy mennyen, földön minden elvégeztetett, megbékélt az Isten. Lehet menni a mennybe, lehet az Istennel kapcsolatba kerülni, hiszen a templom kárpítja fölétől aljáig kettészakadt. Most már nem az jellemző, hogy ha az Isten közelébe megy a bűnös ember, el fog veszni, hiszen van megváltás, van engesztelés. Nem a bűnösre haragszik, az ő haragját kitöltötte már az Egyszülöttjén. Mit is mondott Jézus az egyik latornak? „Még ma velem leszel a paradicsomban.” Azért, mert megbékélt az Isten. A latornak – hadd mondjam most így –, ennek a latornak nemcsak személyesen, hanem a szó kozmikus értelmében is beteljesedett, hogy megbékélt az Isten Jézus által, ezért mehetett a paradicsomba. És látjuk azt is, hogy ez a lator semmit nem tehetett azért, hogy ő odakerüljön. A folytatásban szeretném inkább mondani, hogy miért is mehetett be, csak jelezni akarom, hogy ő semmit nem tehetett, csak hittel megragadhatta ezt a hatalmas ajándékot. Mindent megbékéltetett földön és mennyen.

A latornak milyen jó volt. Neki már nem kellett utána küzdeni a kísértésekkel, bajokkal, ő már mehetett a paradicsomba, ott már minden szép és jó, minden olyan békés. Bezzeg utána! Emlékszünk, hogy mennyi nehézsége volt az Úr Jézus követőinek, meg milyen sötét világban kellett szegényeknek élni. És azt látjuk a bibliai történetekben utána, hogy Jézus úgy félti a tanítványait és a tanítványok félve, remegve élnek a világban? Annak az örömeivel, hogy Isten megbékélt és ennek az evangéliumával mentek tovább. A földön is igaz, hogy Isten megbékéltette magát Jézus által. Ennek a maga teljességében való átélése természetesen Jézus Krisztus eljövetelekor valósul meg (új ég, új föld), de addig is – és most mi ebben az időszakban vagyunk – lehet, hogy a világ békétlen azért, mert egymással is és az Istennel való kapcsolatban is békétlenség van, sőt talán Isten nélkül az Isten haragja alatt él a családtagunk, a munkatársunk, de akik már az Úr Jézus békességét megkapták, akik tudják, hogy én az övé vagyok, szent, feddhetetlen, tiszta étellel, és ez az élet Jézusért az enyém, az ilyen embereknek az életében a szó kozmikus értelmében is hatással van sok minden, mert Jézus az, aki és ők is hatással lehetnek sokakra.

Ezzel kell befolyezni. A Kolossé levél tulajdonképpen végig mutat Jézusra. Mutat arra, aki által az Isten megbékéltette magát mindennel. Néhány jellemzőt, néhány lehetőséget ahhoz, hogy a mostani életünkben nagypénteken is, a mostani világban is, minek a bizonyosságával élhetünk, ha az Úré vagyunk. Hadd mondjam ki: ha valaki nem az Úré, ha még nem fogadtad el a kegyelmet, akkor ne álltasd magad, ha Jézus most eljönne, elkárhoznál örökre. Akinek nem kell a kegyelem, akinek nem kell ez az Úr, az elveszett, rajta marad az Isten haragja. Mert pontosan ezért ajándék, hogy a bűnös láthatja Jézust és szabad lehet. Ha pedig ilyenek vagyunk, akkor nem csak személyesen, hanem mint közösség is sok csodát átélhetünk. Békekesség azt jelenti kozmikus méretekben is, hogy nemcsak énnekem lehet békekességgem Istennel Jézus által, hanem a testvéremnek is, akivel együtt járok templomba és együtt magasztalom az Urat, akivel együtt éljük meg a hitünket a gyülekezetben.

Ez azt is jelenti tehát, hogy az ellenség nem lehet győztes. A 'sháalom', a héber 'sháalom' kifejezés még mélyebben hordozza azt, hogy lelki és testi értelemben is békekesség. Ha Istennek az ószövetségi időben volt egy hívő királya, vagy több is, és az ő

idejükben békesség volt az országban, még a külső ellenség se támadhatta őket, mert így rendelkezett az Úr. Az ellenség legyőzetett, az ördög vesztes. Jézus látszott vesztesnek, de az, hogy Isten megbékéltette magát, azt hirdeti, hogy az ördög nem lehet győztes soha.

Beszél a Szentírás lelki fegyverzetről, beszél arról, hogy harcolni kell, de a győzelem biztos tudatában. A Római levél 16. rész 20. verse olyan beszédes, nem azt mondja, hogy Isten megrontja a sátánt a ti lábaitok alatt hamar, hanem figyeljük, hogy hogy mondja: „a békesség Istene megrontja a sátánt a ti lábaitok alatt hamar”. Harc – lábaitok alatt levő sátán legyőzetett, de ugye még mardoshatja a lábat ott a bibliai képhez kapcsolódóan, de megrontja a békesség Istene.

Mert mi történt Péterrel? Tagadott. Rettenetes lelkiismeretfurdalása volt, keservesen sírt, de az ördög ott sem lehetett győztes. Jézus nem véletlenül nézett rá Péterre odafordulva. Aztán helyreállt teljesen, mikor kimondhatta háromszor is, hogy szereti az Urat. Békétlen lett a szíve, mert súlyosan vétkezett, de az Istennel való békesség nem volt kérdés, és az Úr Jézussal való kapcsolatában majd a testvéreivel való kapcsolatában is látszott, hogy az ördög nem lehet győztes. A sátán kikért titeket, hogy megrostáljon mint a búzát, de én imádkoztam érted Péter – és igaz lett. Harc, békétlen világ, talán még bukások is, mert mintha a sátán lenne a győztes, de ez csak a látszat. Ha kell, az Úr helyreállít, de ad győzelmeket is, mert a békességül azt jelenti, hogy az ellenség legyőzetett.

Segítsen az Úr bennünket megélni ezt az életet. Tiszta, szent, feddhetetlen. A feddhetetlen nem azt jelenti, hogy büntelen, hanem ami példa lehet. Különösen az egymással való békesség miatt kell kiemelni, hiszen lehet, hogy valaki, akivel élek, akiért imádkozom vagy imádkozunk együtt, őneki még nincs békessége Istennel és nagyon jól tudjuk, hogy azért nincs békessége a társaival, azért ment tönkre az élete, még tékozló fiú vagy tékozló lány és mások is szenvednek miatta, de ha már nekem békességem van Istennel, betölti a szívemet ennek az öröme, szeretete és egyszer csak másképpen tudok már viszonyulni az ilyenhez, hiszen földön, mennyben megbékéltette magát az Isten.

Bármikor megfordulhat az élete, ha elfogadja hittel. Az is az Úr munkája, hallottuk. Nem nekünk kell ilyenkor kierőszakolni, hogy legyen már békességed. Mi legyünk a helyünkön. Az emberi kapcsolatokban megélünk valamit és lehet, hogy ezáltal leszünk hatással másokra. Az önmagában beszédes, testvérek, hogy a kolosséi gyülekezethez írja Pál a levelét, ahol ahogy mondtam többen voltak pogány-keresztények, pogányságból megtértek. Most gondoljuk el: az a Pál, az a Saul, aki farizeus volt, aki Jézust is gyűlölte és gyűlölte a pogányokat is, be nem tette volna a lábát pogányok házába, hogy írt volna nekik levelet, e-mail üzenetet, hogy chatelt volna a mai modern technikával egy pogánnyal ez a farizeus Pál? Mi történt vele? Megbékélt az Istennel és az Isten eszköze lett.

Jézus Krisztus személyének nagysága, megváltó művének nagysága a Kolossé levélben abban mutattatott meg nekünk, hogy őáltala békéltette meg magát az Isten mindennel. Veled is, csak fogadd el. És mivel mindennel megbékéltette magát az Isten, ezért e bűneset utáni világban akik az Úréi, akik az Isten békességét bírják, hatással lehetnek másokra, azokra is, akik még nem az Úréi és győzelmeket arathatnak, mert legyőzetett az ellenség.

Testvérek, segítsen bennünket Isten, hogy lássuk Jézust annak, aki, lássuk a keresztet, amely üresen áll, mert győzött az Úr és él. És ha Jézust látjuk, lássuk meg a

AKI ÁLTAL MEGBÉKÉLTETTE MAGÁT ISTEN

szerető, kegyelmes Atyát, aki megbékélt, mert az ő ítélő haragja az egyszülött Fiút sújtotta, miénk lehet az örök élet, az új élet, a tiszta élet. Fogadjuk el és éljünk ebből a kegyelemből.

Imádkozzunk!

Imádunk mennyei Atyánk azért a kegyelemért, amely felragyogott az igében. Köszönjük, hogy az Úr Jézus keresztyét látva az ő győzelmét vallhatjuk most is. És köszönjük, hogy ha talán hazamenve innen minden olyan békétlen lehetne, munkahelyi problémák, családi gondok, de a te békességed a miénk lehet. Köszönjük ezt a felszabadítást, köszönjük a bűnbocsánatot és arra kérünk, Urunk, hogy ennek a békességnek az erejével az egymással való kapcsolatban is akarjuk és tudjuk ezt képviselni, hadd legyünk eszközeid.

Köszönjük, hogy az úrvacsorai közösségre is úgy készülhetünk most, hogy meg akarod erősíteni a hitünket a veled és az egymással való kapcsolatra. Köszönjük, Urunk, hogy az úrvacsora is emlékeztet, bizonyossá tesz.

Áldunk azért, hogy még itt a földön élhetünk, mert még mindig tart a kegyelmi idő. Kérünk arra, Urunk, hogy ezzel az örömmel és reménységgel várjunk mégis, várjuk az Úr Jézust vissza, amikor minden kiteljesedik.

De addig is, Urunk, legyünk a békesség evangéliuma készségével harcolók. Most is imádkozunk, Urunk, szeretteinkért, családtagjainkért, akik nem a tieid még.

Könyörülj meg népünkön. Urunk, a hirdetett ige fényében imádkozunk, hogy adj békességet az ukrán és az orosz nép között, hogy a kárpátaljai magyaroknak is legyen fizikailag is nagyobb békességük.

Könyörülj meg az európai helyzeten. Urunk, igazából egy ébredés mentheti meg Európát. Kérünk, adj ébredést, hogy sokan megtalálják a kegyelmet.

Ugyanakkor segítsd azokat, akik hívó emberekként vannak magasabb posztokon. Országunk vezetőiért is így imádkozunk most. Nekik is adj bölcsességet, alázatot a vezetéshez, köztük is adj megtérést, Urunk.

És hallgasd meg, kérünk, most a csendben elmondott imádságunkat is Jézus érdeméért.

Ámen.

340,7-8 dicséret

7. Ó, nagy Királyom, mindenkor Királya,
Hűségedet hogy hirdethesse hála?
Nincs emberszív, melyben tanács fakadhat:
Néked mit adhat?

8. Ha trónusodnál, Jézusom, Vezérem,
Fejem ragyogva fürdik majd a fényben:
Énekelek, hol szentül zeng az ének,
Dicsérve Téged.